

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzing
van
21-09-2007

tussenarrest
BR

art. 198bis, 2de lid
van het decreet
van 18 mei 1999
Hoge raad voor het
Herstelbeleid

2005/AR/1720

in de zaak van:

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de Afdeling
Ruimtelijke Ordening voor de Provincie
te
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. _____, advocaat te _____

tegen:

1. _____

in leven wonende te
overleden op
voor wie het geding heeft hervat de erfgenaam:

wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te

2.
wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te

velt het Hof het volgende arrest:

1. Het hof nam kennis van het bestreden vonnis d.d. 23 mei 2005, gewezen door de 1ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, waartegen tijdig en geldig hoger beroep werd ingesteld.

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Het geding werd rechtsgeldig hervat door de geïntimeerde
voor , overleden op

2. De betwisting betreft een tuinhuis, opgetrokken op een perceel te , er op het kadaster gekend onder de , waarvan de rechtsvoorganger van de geïntimeerde vroeger de

eigenaar was en de geïntimeerde
eigenaar is.

thans de

Het perceel is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals vastgesteld door het gewestplan
, bij K.B. van 5 februari 1979.

Op 8 januari 1999 werd er een aanvraag ingediend voor het aldaar plaatsen van een tuinhuis.

Volgens het advies inzake de bouwaanvraag vanwege de gemachtigde ambtenaar d.d. 26 mei 1999 betrof het in werkelijkheid een te regulariseren tuinhuis met een afmeting van 6 meter x 4,75 meter, opgericht in houten planchetten en afgewerkt met een plat dak.

Deze aanvraag werd geweigerd op 14 juni 1999 omwille van haar onverenigbaarheid met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan en haar storend karakter t.o.v. de omgeving (enkel werken i.v.m. de land- en tuinbouw kunnen worden aanvaard).

Op 28 mei 1999 werd een proces-verbaal van overtreding opgesteld betreffend het kwestieuze tuinhuis.

Op 7 augustus 2001 werd een herstellvordering ingeleid bij het parket te Brugge. De procureur des Konings heeft op 3 januari 2003 beslist niet te vervolgen omwille van het overschrijden van de redelijke termijn.

3. De zaak werd voor de eerste rechter gebracht door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bij dagvaarding d.d. 30 april 2004 (*overgeschreven in het hypotheekkantoor te op 6 mei 2004*).

De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR heeft o.g.v. art. 151 juncto 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gevorderd:

1. de staking van het strijdige gebruik om zonder in het bezit te zijn van de voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te op het voormelde perceel een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van een tuinhuis zonder vergunning;

2. de veroordeling van de geïntimeerden solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere, om het voormelde perceel te herstellen in de vorige toestand, meer bepaald:

- afbraak van het tuinhuis;
- afbraak en uitgraven van de funderingen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar de daarvoor voorziene stortplaatsen;
- herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand;

binnen een termijn van 2 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, onder de verbeurte van een dwangsom van 25,00 EUR per dag vertraging, zonder toekenning van een dwangsomtermijn, zoals voorzien in artikel 1385bis, laatste lid, Ger.W.;

3. de machtiging om overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, ambtshalve over te gaan tot de afbraak van de hierboven beschreven bouwwerken zo geïntimeerden in gebreke blijven en dit op hun kosten;

4. dat de verbeurte van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en in ieder geval zal kunnen blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;

5. dat de geïntimeerden zouden worden verwezen in de gedingkosten.

De geïntimeerde heeft met besluiten d.d. 12 oktober 2004 en 7 december 2004 in ondergeschikte orde en voor zover de vordering zou worden toegekend, de vrijwaring gevorderd door de geïntimeerde voor alle bedragen in hoofdsom, interesten en kosten waartoe hij zou worden veroordeeld.

De eerste rechter wees de vordering af als niet gegrond en verklaarde de tussenvordering zonder voorwerp, met de verwijzing van de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR in de nader bepaalde gedingkosten.

4. Met het hoger beroep beoogt de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR dat de vordering vooralsnog wordt toegekend, met de verwijzing van de geïntimeerden in de gedingkosten.

De geïntimeerde betwist de gegrondheid van het hoger beroep en herneemt zijn betwisting van de ontvankelijkheid van

de herstellvordering wegens verjaring, minstens van de gegrondheid van de herstellvordering wegens onredelijkheid.

In ondergeschikte orde, voor zover de herstellvordering ontvankelijk en gegrond zou zijn, herneemt de geïntimeerde zijn tussenvordering in vrijwaring t.a.v. de geïntimeerde

Met besluiten stelt hij bovendien een *tussenvordering* waarbij de veroordeling wordt beoogd van de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR om aan haar te betalen de som van 2.500,00 EUR als schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep.

De geïntimeerde betwist de toelaatbaarheid van het hoger beroep wegens gebrek aan belang en stelt met besluiten een *tussenvordering* waarbij de veroordeling wordt beoogd van de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR om aan haar te betalen de som van 2.500,00 EUR als schadevergoeding wegens tergend en roekeloos hoger beroep.

5. *Betreffende het voorwerp van de herstellvordering:*

De geïntimeerde meent dat het hoger beroep-zonder voorwerp zou zijn omdat er in de beroepsakte gesproken wordt van een tuinhuis van recente datum.

Het is uit het geheel van de voorliggende stukken duidelijk dat de herstellvordering betrekking heeft op steeds dezelfde constructie als in eerste aanleg, nl.: een constructie opgericht in houten planchetten, afgewerkt met plat dak en de afmetingen hebbende van 6 m x 4,75 m⁵.

Deze constructie werd door de geïntimeerden in eerste aanleg steeds aangeduid als een *verrijdbare chalet*, terwijl de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR dezelfde constructie benoemde als een *tuinhuis*.

De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR baseerde zich kennelijk voor de benaming "*tuinhuis*" op de regularisatieaanvraag waarop de te regulariseren constructie – op aangeven van de rechtsvoorganger van de geïntimeerde -

werd omschreven als 'plaatsen van een tuinhuis' (dossier GSI, stuk 9).

Uit de door de geïntimeerde voorgebrachte foto's blijkt overigens onmiskenbaar dat de kwestieuze constructie niet (meer) dezelfde is, zoals eertijds geplaatst.

Immers, in 1970 werd er een houten constructie op wielen geïnstalleerd op het betrokken perceel (zgn. " " - zie factuur d.d. 16 maart 1970, dossier , stuk 1a-b), terwijl de foto's op heden een houten constructie tonen, staande op metalen steunen.

Het is duidelijk dat de oorspronkelijke houten chalet op wielen aldus werd veranderd, zodat niet ernstig kan worden voorgehouden dat op heden nog steeds dezelfde constructie zou staan op het betrokken perceel.

Bovendien zijn de veranderingen aan de oorspronkelijke houten constructie van dien aard dat het actueel gebruik van deze constructie niet meer overeenstemt met het gebruik destijds.

De geïntimeerde verklaart in het proces-verbaal van verhoor d.d. 5 december 2002 (dossier , stuk 4):

"Op het stuk grond stond een 'tuinhuis'. Bij de verkoop werd ik niet door de verkoper, en niet door de notarissen op de hoogte gebracht dat het tuinhuis er illegaal zou gebouwd zijn, noch dat er een zaak aanhangig was i.v.m. dat tuinhuis.

Ik gebruik dat tuinhuis enkel om er tuinmeubelen en gereedschap in op te bergen. Het tuinhuis wordt door mij niet gebruikt om er te wonen, noch om er korte verblijven te nemen, het is er trouwens niet groot genoeg voor."

De rechtsvoorganger van de geïntimeerde gebruikte de kwestieuze houten constructie, in zijn oorspronkelijke toestand, blijkens zijn brief aan appellant d.d. 13 augustus 2001 (dossier , stuk 4) als volgt:

"Wat het tuinhuisje aangaat, die is geplaatst geweest in 1970 om meer comfort te bieden aan mijn zieke echtgenote."

Het kwestieuze bouwwerk werd blijkbaar aanvankelijk gebruikt als een soort tweede verblijf, terwijl het heden nog slechts dienst kan doen als een opberghok voor tuinmaterieel.

In de gegeven omstandigheden kan er geen sprake zijn van enige vergissing of verwarring.

De geïntimeerden weten zeer duidelijk welk bouwwerk het voorwerp uitmaakt van de herstelvordering, zodat deze wel degelijk een voorwerp heeft en het hoger beroep toelaatbaar is.

6. *Betreffende de verjaring van de herstelvordering:*

De kwestieuze stedenbouwkundige inbreuk werd vastgesteld bij proces-verbaal d.d. 28 mei 1999 (*dossier/GSI, stuk 3*).

Op 7 augustus 2001 werd door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR een herstelvordering ingeleid bij het parket te Brugge, dat de zaak zonder gevolg heeft geklasseerd omdat de redelijke termijn werd overschreden (brief d.d. 3 januari 2003, *dossier/GSI, stukken 15, 18 en 24*).

Op 30 april 2004 werd er vervolgens voor de eerste rechter gedagvaard op basis van art. 149 § 1 *juncto* art. 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Het kwestieuze wederrechtelijke bouwwerk werd tot heden niet afgebroken. Er werd aangaande de in deze te weerhouden werken evenmin een regularisatievergunning verleend (regularisatie geweigerd op 14 juni 1999).

De kwestieuze werken/handelingen zijn kennelijk niet gesitueerd in een algemeen of bijzonder plan van aanleg of in een verkaveling. Zij dienen dus getoetst aan de bepalingen van het gewestplan.

Het perceel is gelegen in *agrarisches landschappelijk waardevol gebied*, zoals bestemd volgens het gewestplan , vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 (zie advies inzake bouwaanvraag van de gemachtigde ambtenaar d.d. 26 mei 1999, *dossier/GSI stuk 1*).

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1. en 15.4.6.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Deze voorschriften luiden als volgt:

- **Agrarische gebieden** zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.

- **Landschappelijke waardevolle gebieden** zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

Volgens art. 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (*invoeging bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003 met ingang van 22 augustus 2003, zelf gedeeltelijk vernietigd bij arrest Arbitragehof nr. , 19 januari 2005*) geldt de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het 1ste lid van dat art. 146 onder 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet voor zover de werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Vraag is dan ook of er nog wel een herstelmaatregel kan worden bevolen wanneer een veroordeling wegens het voormelde instandhouden niet meer mogelijk is op grond van artikel 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Volgens deze bepaling geldt immers geen strafsanctie, behoudens in (oorspronkelijk) 3 gevallen die, na het arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005, zijn herleid tot het enkele geval van instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Specifiek stelt zich dus de vraag of deze bepaling het strafbare karakter van de instandhouding, voor zover aan de negatief geformuleerde voorwaarde is voldaan, *opheft*, dan wel of deze bepaling een *strafuitsluitingsgrond* bevat.

Het verschil tussen de beide oplossingen is van bepalend belang: Immers, een strafuitsluitingsgrond doet enkel de strafvordering vervallen doch doet geen afbreuk aan de kwalificatie van de feiten als misdrijf.

Aldus zou de regelmatig ingestelde herstellvordering, gegrond op het (steeds voortdurende) instandhoudingsmisdrijf, niet kunnen vervallen zijn.

Over o.m. deze vraagstelling (weliswaar ruimer gesitueerd) werd reeds op omstandige wijze onderzoek verricht en advies verstrekt door procureur-generaal bij het Hof van Cassatie (Cass.. 13 december 2005, en

Gelet op de hier gelijklopende vraagstelling kan het hof zich bij wijze van antwoord aansluiten bij deze bevindingen en die hier in de navolgende zin overnemen.

De vraagstelling is het gevolg van de tekst van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Het instandhoudingsmisdrijf wordt er eerst, zoals voordien, zonder restrictie omschreven in het 1ste lid.

Pas daarna in het 3de lid wordt er bepaald dat "*de strafsanctie*" in bepaalde gevallen "*niet geldt*".

Uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande valt niet af te leiden dat de decreetgever met zekerheid ervan is uitgegaan dat de opheffing van de strafbaarstelling van "*instandhouding*" meteen het opleggen van herstelmaatregelen zou doen vervallen.

In het eerste voorstel van decreet, neergelegd op 10 februari 2003 (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1) werd bepaald:

- schrapping van de strafbaarstelling van de instandhouding, tenzij het misdrijf gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied of voorkomt op een limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 4);
- verplichting van meerwaarde als herstelmaatregel voor misdrijven "*gepleegd vóór 1 januari 1995*", tenzij het misdrijf

voorkomt op de limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 5);
 - een vermoeden van vergunning voor alle gebouwen opgericht vóór 31 december 1994 (art. 7).

Wanneer het ging over een bouwmisdrijf, *niet* gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied en *niet* voorkomend op de lijst, was de instandhouding niet strafbaar.

Toch ging de decreetgever uit van de mogelijkheid dat de meerwaarde werd opgelegd voor "*misdrijven gepleegd vóór 1 januari 1995*", dit zijn gebouwen opgericht vóór 1 januari 1995.

De toelichting bevestigt dit: Voor de op de lijst voorkomende misdrijven blijft instandhouding strafbaar, zodat de misdrijven niet verjaren en herstel door middel van de meerwaarde uitgesloten is. "*Alle andere overtredingen worden maximaal geregeld door middel van het vorderen van een meerwaarde via een gerechtelijke procedure*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1, p. 5). Na betaling van de meerwaarde gold dan het vermoeden van vergunning (aldus de toelichting).

Voor bouwovertradingen na 1995 ging de decreetgever ervan uit dat de meerwaarde niet op zijn plaats was, tenzij in niet-kwetsbare gebieden en voor kleine overtredingen.

Dat zijn dus stedenbouwmisdrijven waarvoor de instandhouding niet langer strafbaar is.

Maar als de herstellvordering zou vervallen bij verval van de strafvordering m.b.t. het instandhoudingsmisdrijf, zou geen herstelmaatregel meer mogelijk zijn voor alle gebouwen waarvoor de werken beëindigd waren begin 1998.

In het geamendeerde voorstel (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/2, p. 6-7) werd de lijst geschrapt en werd een andere scharnierdatum vooropgesteld, zijnde 1 mei 2000 (datum van de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening).

De Raad van State maakte in zijn advies over deze kwestie geen bijzondere opmerking.

Integendeel, bij de bespreking van de vraag wat moet worden verstaan onder een voor 1 januari 1995 gepleegd misdrijf, wees de Raad erop dat het gaat om voortdurende misdrijven, daarbij de vraag over het hoofd ziende of nog van voortdurend misdrijf kan worden gesproken indien de instandhouding niet langer strafbaar is (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/4, p. 7, voetnoot 4).

Na het advies van de Raad van State is er voor het eerst sprake van overgangsmatregelen:

Het amendement nr. 9 (dat dan de tekst van het decreet geworden is) bevat die "overgangsmatregelen", die het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid betreffen.

De toelichting bij het voorgestelde artikel 11 vat aan met de mededeling "*Een aantal overgangsbepalingen waren over het hoofd gezien*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr 1566/5, p. 6).

De overgangsmatregel m.b.t. hangende zaken werd als volgt toegelicht. "*Voor de reeds lopende vorderingen, waarvoor nog geen vonnis of arrest is geveld, kan de rechter soeverein oordelen om al dan niet het advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.*"

Over de vraag wat er moet gebeuren met regelmatig ingestelde herstellvorderingen, wordt echter niets expliciets gezegd, ook niet tijdens de bespreking in de Commissie (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, zie vooral p. 20-21) dat handelt over de "*behandeling van de bouw misdrijven tussen 1 januari 1995 en 1 mei 2000*".

Indirect blijkt wel uit de "*overgangsmatregel*" dat de "*waarborg*" voor zgn. "*oude*" bouw misdrijven (vóór 1 mei 2000) precies gelegen was in de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De minister verklaarde o.a.:

- "*Voor de bouw misdrijven die dateren van vóór 1 mei 2000 is een belangrijke rol weggelegd voor de Hoge Raad voor het Herstelbeleid*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 22);

- "*bouw misdrijven uit het verleden (moeten) op een objectieve en aangepaste wijze (...) worden behandeld, waarbij ook rekening wordt gehouden met de tijdsgeest binnen dewelke die bouw inbreuk werd gepleegd. (...). Retroactieve zaken zullen worden beoordeeld door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Voor bouw misdrijven vanaf 1 mei 2000 geldt in principe de nultolerantie*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1556/7, p. 23);

- "*Het moet volgens de minister de ambitie van de decreetgever zijn om een streep te trekken onder het verleden (...). De Hoge Raad zal zich uitspreken over dossiers uit het verleden en moet daarbij instaan voor de nodige interpretatie en motivering en het opbouwen van een jurisprudentie terzake*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 32).

De indiener van het voorstel (Vlaams volksvertegenwoordiger verklaarde ook, na te hebben uiteengezet dat een vermoeden van vergunning geldt voor constructies die werden gebouwd vóór de definitieve vaststelling van de gewestplannen:

"Er kunnen wel strafbare feiten zijn bij constructies die gebouwd zijn na de definitieve totstandkoming van de gewestplannen van het gebied waarin ze zijn gelegen. Voor de periode tussen 1977-1979 (definitieve vaststelling van de gewestplannen) tot 1 mei 2000 heeft het decreet een duidelijk doel voor ogen. Vanaf 1 mei 2000 geldt de zogenaamde nultolerantie" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 24).

Waar evenwel dit "*duidelijke doel*" niet nader werd geduid en zich dan ook de vraag zou kunnen stellen of dit al dan niet alleen de meerwaarde en de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zou kunnen zijn, moet er toch uit deze besprekingen en voorbereidende handelingen worden vastgesteld dat er nooit uitdrukkelijk als doel werd vooropgesteld dat ook de herstellvorderingen zouden zijn vervallen.

Tijdens die besprekingen werd trouwens doorgedacht over een verbouwing van een woning in gewoon agrarisch gebied in 1973 waarbij, in strijd met de vergunning, 3 woongelegenheden i.p.v. één werden ingericht maar zonder wijziging van het bouwvolume. Geen ruimtelijk kwetsbaar gebied, geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder en geen ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften, dus geen strafbaarheid van de instandhouding.

Niettemin in dergelijke gevallen kan er een oplossing komen via de meerwaarderegeling ... (Parl. St. VI. Parl., 2002-03, nr. 1566/7, p. 34).

In de gegeven omstandigheden dient er op grond van art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, waarbij de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 alsnog kan voorleggen voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, te worden afgeleid dat de decreetgever *niet* heeft gewild dat regelmatig ingestelde herstellvorderingen, gegrond op een instandhoudingsmisdrijf, wegens het verval van de strafvordering eveneens zouden vervallen.

De in artikel 149, § 1, 1ste lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter.

Zij strekken als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand

die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding ingevolge de wijziging van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (invoeging van het 3de lid bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003), heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

Bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel *niet* mee dat de instandhouding (die in de onderhavige kwestie strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond) *niet* langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering.

In de gegeven omstandigheden, gelet op de voormelde data en in het bijzonder de voortdurende instandhouding van de inbreuk, kan er geen sprake zijn van de verjaring van de daarop gesteunde herstellvordering (laat staan van enige rechtsverwerking).

7. Betreffende de herstellvordering:

De ingediende herstellvordering heeft betrekking op een inbreuk die dateert van voor 1 mei 2000.

Alvorens nader te oordelen komt het noodzakelijk voor het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen aangaande de te bevelen herstelmaatregel (evt. een meerwaardesom) in de zin van art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals hierna nader bepaald.

De Vlaamse Regering heeft overeenkomstig art. 9*bis* § 8 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de nadere regels vastgesteld met betrekking tot de werking en de organisatie van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (*Besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004, B.S. 24 mei 2004*).

Op 22 juli 2005 werden de voorzitter, de leden en de vaste

secretaris van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid benoemd (*Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005, B.S. 12 augustus 2005*).

Zoals voorzien door de art. 198*bis*, 1ste lid en 9*bis* § 5 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid het huishoudelijk reglement opgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005 (B.S. 13 januari 2006, p. 2414-2418).

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in de art. 149 § 1 en 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zijn aldus in werking getreden.

8. Eén en ander maakt de beoordeling van de verdere middelen (o.m. de eventuele onredelijkheid van de gevorderde herstelmaatregel en de eventuele opportuniteitsbeoordeling dienaangaande door de rechter) thans niet dienend, minstens voorbarig.

9. Gelet op het voorgaande is ook de beoordeling van de tussenvorderingen thans voorbarig.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Neemt akte van de gedinghervatting door de geïntimeerde

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en reeds in de

navolgende mate gegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet en wijst opnieuw.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

Alvorens nader te oordelen:

Beslist dat de ingediende vordering wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de art. 28 en 29 § 1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

(1) een eensluidend verklaard afschrift van het onderhavige arrest waarbij met toepassing van art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;

(2) een eensluidend verklaarde kopie van de dagvaarding d.d. 30 april 2004 houdende de herstellvordering, waarover het eensluidend advies wordt gevraagd.

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres:

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Hoge Raad voor het Herstelbeleid

Phoenixgebouw

Koning Albert II-laan 19 bus 14

1210 Brussel

Telefoon: 02/553 17 93

Fax: 02/553 17 94

E-mail: info@hrh.vlaanderen.be

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gereede partij.

Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer.

Houdt de beslissing over de kosten aan.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Raadsheer, wn. voorzitter,

Raadsheer,

Raadsheer,

en uitgesproken door de raadsheer wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **éénentwintig september tweeduizend en zeven,**

bijgestaan door

Griffier.